

holetým pachtýřům jako nabyvatelům půdy, ukládá veřejnému úřadu, by takový zákaz vydal, jakž učinil § 23 příd. zákona, avšak tím není řečeno, že ho nemůže úřad hájiti také ve smlouvě soukromoprávní, jak se stalo právě také zde, kde v kupní smlouvě ze dne 13. listopadu 1925 prodávající úřad, ředitelství státních velkostatků, v zastoupení čsl. státu v čl. 2 uložilo nabyvateli (autoru stěžovatele Františku O-ovi) závazek, neprodati pozemek koupený během příštích deseti let druhé osobě bez souhlasu ředitelství. Tento závazek uložen jest zřejmě v zájmu veřejném, protože jej ukládá stát, t. j. jeho jménem úřad, jenž ovšem žádného zájmu vlastního na tom nemá, takže to může býti právě jen zájem veřejný, který úřad ten hájiti má, zájem státní, a ptáme-li se, jaký zájem veřejný to jest, uhádneme snadno, že, nejde-li tu o zákaz zcizení ve smyslu § 8 (2) a (3) zákona o stav. ruchu ze dne 25. ledna 1923 čis. 35 sb. z. a n., na nějž se finanční prokuratura ve svém rekursu odvolávala, že to je zájem týž, jaký má stát na stejném zákazu i při přidělu převzatých zabraných pozemků a jaký hájí tedy sám zákon v § 37 příd. zák. pokud se týče Státní pozemkový úřad ukládaje podle § 23 příd. zák. přidělcům zákaz zcizení. Jest to zcela patrné, neboť jest to jen zkrácené přejímací a přidělové řízení, na místo totiž aby byl Státní pozemkový úřad podle § 37 násl. náhr. zák. převzal od ministerstva zemědělství dotyčnou půdu a přidělil ji uchazeči, prodalo ji ministerstvo zemědělství svým podřízeným úřadem nabyvateli, ale, aby veřejný zájem sledovaný pozemkovou reformou nebyl zkrácen, vymínilo si totéž, co by si byl musil vymínit podle § 23 příd. zák. Státní pozemkový úřad, k čemuž sluší odkázati i na zákon ze dne 17. února 1922 čis. 77 sb. z. a n.

Čís. 8854.

Odkladu zajišťovací exekuce (pro budoucí výživné) není na závalu, že byl již proveden ten který exekuční úkon (zabavení movitostí).

(Rozh. ze dne 5. dubna 1929, R II 126/29.)

Manželce byla proti manželovi povolena exekuce na movitosti k vydobytí výživného 1.000 Kč a k zajištění výživného pro dobu od 1. ledna 1929 do 31. prosince 1929 ve výši 12.000 Kč. Soud první stolice povolil odklad exekuce až do konečného vyřízení opozičního sporu. Rekursní soud zamítl návrh na povolení odkladu exekuce, pokud byla povolena k zajištění výživného po dobu od 1. ledna 1929 do 31. prosince 1929, ježto exekuce k zajištění byla dne 10. prosince 1928 v přítomnosti obou stran vykonána zabavením předmětů uvečených v zájemném protokole a nelze proto již povolit odklad exekuce k zajištění.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu, povolující odklad exekuce k zajištění.

Důvody:

Důvod rekursního soudu, že nelze povolit odklad exekuce k zajištění budoucího výživného proto, že byla již dne 10. prosince 1928 vykonána, jest právně mylný, neboť odklad má podle § 42 ex. ř. ten

smysl, že se staví aspoň budoucí úkony exekuční, když už se podle § 43 ex. ř. nevysloví i zrušení úkonů již předsevzatých, a stanovení toto vztahuje se nejen na úkony již povolené, avšak ještě neprovedené, jakým jest v tomto případě povolené již, avšak ještě nevykonané uschování, nýbrž i na úkony exekuční ještě ani nenavržené, jež by však na základě vykonaného a nezrušeného úkonu žádány a povoleny a provedeny býti mohly, jakým jest zde prodej zabavených již svršků, který by po přeměně zajišťovací exekuce v uhražovací mohl nastati, k čemuž doložiti jest, že za měsíc leden 1929 bylo za prodej již žádáno. Že by však provedení dalších exekučních úkonů bylo spojeno pro povinného s nebezpečím nenahraditelné škody, jest na jevě, ana vymáhající strana sama v rekursu doličovala, že mimo výživné, o něž jde, nemá jiných majetkových prostředků, z čehož jasně vychází, že by pak, jestliže povinný se svou žalobou o zánik jejího práva na výživné zvítězí, neměla z čeho mu nahraditi to, čeho se jí dostalo.

Čís. 8855.

Pozemková reforma.

Příděl pozemku jest veřejnoprávním úkonem, rozhodnutím správního úřadu.

Platební rozkaz, jímž uložil Státní pozemkový úřad přídělci zaplacení přídělové ceny, jest rozhodnutím správního úřadu podle § 1 čís. 12 ex. ř. a titulem pro soudní exekuci. Potvrzení vykonatelnosti není tu třeba.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1929, R II 130/29.)

Státní pozemkový úřad navrhl jménem československého státu proti majiteli zbytkového statku exekuci k vydobytí peněžitě pohledávky podle vykonatelného platebního rozkazu Státního pozemkového úřadu. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Dlužník navrhl, by napadené usnesení bylo změněno a to v tom směru, že se exekuční žádost Státního pozemkového úřadu zamítá, pokud se týče, že se exekuce zastavuje jako nepřipustná, aby mu byly nahrazeny útraty stížnosti, v podstatě proto, že se povolení exekuce neopírá o takové rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, jež jest exekučním titulem ve smyslu § 1 ex. ř. Stěžovatel jest se stížností v právu. Podle ustálené judikatury nejvyššího správního soudu (srovnej na př. nálezy Boh. A 3610/24 a usnesení ze dne 2. dubna 1924 čís. 5268, Boh. A 2 C I/24) uskutečňuje se příděl dohodou mezi Státním pozemkovým úřadem a přídělcem, jejímž obsahem určena jsou práva a povinnosti obou smluvních stran. Ve věcech přídělu nevystupuje tedy Státní pozemkový úřad ve funkci úřadu judikujícího, nýbrž jménem státu jako strany, která půdu zábořem získanou k účelům, jež zákony o pozemkové reformě sledují, přídělci jako druhé straně přenechává, a jest tudíž na projevy Státního pozemkového úřadu v tomto směru hleděti nikoliv jako na rozhodnutí správního úřadu ve smyslu § 1 čís. 12 ex. ř., nýbrž jako na prohlášení strany, jež nejsou